

PORTALS

Didi van der Velde

DIT BOEK IS OPGEDRAGEN AAN MIJN NICHTJE ISABELLA,
OOK AL BEGRIJPT ZE ER NU NOG NIET ZOVEEL VAN

Voor iedereen vanaf 12 jaar

© 2018 Didi van der Velde
Redactie: Willemien van Lith
Schilderij omslag: Paula Vermeulen

ISBN 9789402185157

Dankwoord

Ik wilde een verhaal schrijven zonder geweld, zonder goed en kwaad omdat er in onze wereld eigenlijk weinig verhalen zijn zonder die ingrediënten. Kijk maar naar de sprookjes die je moeder voorlas voor het slapen gaan.

Als je net als ik dyslexie hebt, is het een groot voordeel dat je een rijke fantasie hebt en een goed inlevingsvermogen. Dan maak je een mooi verhaal met spelfouten. Gelukkig heb ik lieve mensen om me heen die samen met mij bergen hebben verzet zoals Alie van Musscher, mijn moeder Joke van der Velde en mijn zusje Ivy van der Velde.

Degene die er veel tijd, liefde en aandacht in heeft gestoken is Willemien van Lith die ik heb ontmoet tijdens mijn Vision Quest in Zuid Frankrijk. Achteraf gezien was dat geen toeval. Dank voor je geloof in mij en het verhaal Portals. Het is een eer dat ik nu dit verhaal met jullie lezers kan delen.

Als je dit leest en je hebt moeite met spelling, laat dat je alsjeblieft nooit weerhouden je verhaal op papier te zetten.

WELKE DEUR DOE JE OPEN?

ELK PERSOON HEEFT NOG EEN KIND IN ZICHZELF WE ZOULDEN ER BETER NAAR MOETEN LUISTEREN

Het leven bestaat uit diverse mogelijkheden, steeds zijn er diverse keuzes die je kunt maken. Dit boek heet 'Portals', omdat je - naast de verschillende dimensies die er zijn - er ook zelf voor kunt zorgen om je leven met een beetje magie te leven. Het is maar net welke deur je opent en welk portaal je binnen treedt.

We worden allemaal geboren uit de baarmoeder van onze moeder, een moeder die ons ongeveer 9 maanden heeft gedragen en de ongelooflijke kracht heeft gehad om ons te baren. En wij... het ongelooflijke lef om uit die poort te komen, om ons avontuur aan te gaan op moeder aarde. Iedereen heeft zijn eigen avontuur, geen enkel verhaal is hetzelfde. En toch komen we allemaal op of in dezelfde levensfasen terecht. We beginnen allemaal puur en onbezonnen met een hart vol onvoorwaardelijke liefde. Geen zorgen, geen jaloezie, geen strijd, geen angsten, gewoon vol verwondering.

We zijn allemaal peuter en kleuter geweest, er werd ons van alles opgedragen. We deden ons best, zo goed als we konden.

Van tiener naar puber. Ons lichaam verandert in een korte tijd. We nemen het maar zoals het komt, zo gaat dat nou eenmaal. We strijden voor onze identiteit, want wie zijn we nou eigenlijk, waar horen we bij en wat willen we worden.

De eerste dag op de middelbare school, je boeken kaften, je eerste zoen, je eerste echte vriendje, de eerste keer, uit huis, op kamers, werk, de hoge school, trouwen, kinderen, promotie of een zelfstandige baan. We maken het allemaal op onze eigen manier mee. Je kijkt terug, je bent tevreden of niet. Dit zijn jouw beslissingen, je hebt ervan geleerd. Je hebt de dingen gedaan waartoe je in staat was, waar je voor hebt gekozen, of die je altijd al had willen doen.

Gelukkig zullen er nog genoeg mooie dromen zijn die je kunt vervullen, want we willen alles uit ons leven halen. Je leeft per slot van rekening maar één keer, zeggen ze. De Transformatie is voor iedereen hetzelfde, deze hoeft niet tijdgebonden te zijn. In principe is elke verandering weer tijd om los te laten. Waar het op neer komt, daar begrijpt het kind in ons soms geen snars van.

Het is daarom belangrijk af en toe te voelen wat je werkelijk wil of denkt. Als je dat namelijk oefent kun je er van uitgaan dat bijna alle antwoorden diep in jezelf verborgen zitten. Je begint te leren jezelf op een andere manier te vertrouwen, de zekerheid wie en wat jou nu eigenlijk maakt tot wie je bent. Leef je leven met passie. Je kunt namelijk over alles klagen of je ziet hoe wonderlijk het leven is en plukt de dag zoals ze komt.

TIEN JAAR

Ik zit gehurkt bij het vuur, ik voel de warmte van het vuur in mijn gezicht branden, mijn wangen zijn roodgloeiend. Heel langzaam voel ik me één worden met het vuur.

Ik ben vandaag tien jaar geworden, eindelijk een getal met twee cijfers. Vandaag is de dag dat ik op mijn tiende geboortedag een vuur-ritueel mag doen. Dat betekent dat ik de opdracht krijg om bewuster in het leven te komen staan door mezelf bepaalde dingen af te vragen. Zoals de vraag wat mijn leven me tot nu toe gegeven heeft en wat ik nog graag in dit leven zou willen doen. Waar ik dankbaar voor ben, zodat ik er extra aandacht aan kan schenken.

Ik draaide mijn zwarte lange haar in een staart, pakte mijn mand en ging op zoek naar sprokkelhout in ons woud. Ik had een speciale mand op mijn rug waar ik het hout in kon doen. Toen het begon te schemeren kwam ik terug bij de vuurplek met een vol mandje.

Onze vuurplek is een grote ronde cirkel van zwerfkeien. Op bepaalde keien had mijn moeder de windrichtingen ingekerfd. Ik stapte in de cirkel, haalde mijn vuurstenen uit de zak van mijn korte broek en sloeg voorzichtig de steentjes tegen elkaar aan. Bij elke aanraking ontstonden er kleine vlammetjes die alle kanten op spatten. Ik pakte eerst gedroogde bladeren en legde die op een hoop, er kwam een klein vlammetje. Ik legde er wat klein sprokkelhout op, langzaam groeide het vuurtje tot een echt vuur. Ik keek er vol trots naar, ik had het er warm van gekregen maar het was me gelukt. Het vuur knetterde vrolijk, ik keek naar de hemel en dankte de spirits, de maan en de sterren. Wat was het leven toch mooi bedacht ik. De vuurslangetjes kronkelden hoog de

hemel in en ik dankte voor alles wat ons was gegeven. Wat was dit toch een prachtplek, een plek waar je je echt vrij kon voelen, een plek waar de magie in alles te zien en te voelen was. Een ideale plek voor een jongen om alles te ontdekken.

Het was eind maart, ik was twee jaar toen mijn moeder verliefd werd op dit stuk grond en besloot hier te gaan wonen. Het was vijf uur rijden van de bewoonde wereld, het lag midden in het oerwoud bij een brede rivier. Het eerste wat mijn moeder deed toen ze dit stuk land ontdekte, was een grote ronde vuurplek maken van zwerfkeien.

“Vuur”, zei ze, “vuur laat je voelen dat je leeft, het geeft je kracht en het verwarmt je hart.”

Daarna volgde er een yurt, een grote ronde tent met in het midden een houtkachel. We bouwden een mooie grote tipi, een blokhut en mijn eigen boomhut waar ik pas mocht slapen toen ik vijf jaar was. Als je goed luisterde hoorde je de rivier stromen, de plek waar we drinkwater haalden, ons baadden en visten. We leefden samen met de dieren om ons heen, iedereen had zijn eigen territorium, we voelden ons één met moeder aarde.

Mijn moeder had me van jongs af aan geleerd dat er verschillende dimensies waren. In de stad bijvoorbeeld leefde iedereen in de derde dimensie, dat kwam vooral omdat men leefde zoals ze het op school hadden geleerd: zo is het en niet anders. De mensen keken allemaal naar dezelfde programma's op tv en vertelden elkaar hetzelfde nieuws wat ze die dag hadden gelezen in de krant. Ze werden geprogrammeerd en geïndoctrineerd. Dat zei mij voor de rest niks. Ze leefden in ieder geval niet meer met de natuur, de maan en de sterren. Hier kon ik dieren verstaan door stil te zijn. Als ik heel goed luisterde hoorde ik de bomen, struiken en bloemen fluisteren. We leefden met de tijd van de zon en de maan, we hadden een ritueel voor elke vierde maan.

Daarnaast aten we voedsel uit de natuur, tegenwoordig wordt dat biologisch genoemd.

Een dimensie is niet iets dat je kunt zien of bewijzen. Het is een staat van bewustzijn. De eerste twee dimensies hebben te maken met de oerdriften, seksualiteit, agressie en het innemen van je eigen ruimte. De oermensen leefden in de eerste en tweede dimensie. Daarna kwam de derde dimensie in de periode dat de mensen zich gingen organiseren in groepen. Macht en machteloosheid hoort daarbij. De vierde dimensie heeft te maken met het hart, de mens als gevoelsmens en intuïtie. De vijfde dimensie heeft met verbinding en met waarde te maken. In de zesde dimensie richt men zich op de onzichtbare energie die je niet ziet, maar wel waarneemt. De zevende dimensie gaat naar een nog hogere energie: het kosmisch bewustzijn. Mensen die leven in de zevende dimensie leven volkomen in harmonie met alles dat bestaat.

Mijn moeder zei vaak: “Alles is met elkaar verbonden, we leven allemaal samen met en op moeder aarde. Zij geeft ons te eten en te drinken, ze geeft ons materialen waar we van alles mee kunnen maken. Ze geeft ons kruiden om te genezen, water om te drinken, fossiele brandstoffen, kristallen om te helen. Zij is onze moeder dus kun je met haar praten, dat doen de indianen ook.”

Dan glimlachte ze en haar mooie donkerbruine ogen begonnen dan te stralen. Mijn moeder was een lange sterke vrouw, de door de zon gebleekte haren hingen wild voor haar ogen. Als ze glimlachte zag je haar mooie brede mond en

voelde je haar fijne energie. Ze noemde zichzelf een goede heks, iemand die graag samen met de natuur en de vier elementen samenwerkte.

Toen het vuur goed brandde, kwamen mijn moeder en Tobias onze hond lekker met mij bij het vuur zitten. Tobias ging zoals gewoonlijk helemaal over mijn benen heen liggen en viel door de warmte van het vuur in slaap. Net als ik. Ik droomde over de volgende tien jaar, mijn tiende geboortedag was een dag om niet te vergeten.

Toen ik de volgende dag wakker werd in mijn boomhut hoorde ik de bladeren van de bomen ruisen, de wind blies zacht door het open raam door mijn haar. Ik keek naar buiten, de hemel was weer prachtig lichtblauw. Ik sprong uit mijn bed, trok mijn korte broek aan en gleeed via het touw dat aan de boomhut hing naar beneden. Ik landde boven op Tobias die al me op zat te wachten. We stoeiden wat en renden zoals elke morgen naar de rivier waar we ons baadden. Mijn moeder was al bij de rivier. Zij was vroeg opgestaan om de was te doen. Daar stond ze met haar haar in een knot, haar rode lange rok hoog opgeknoopt tot haar heupen.

“Er ligt vers gebakken brood op de keukentafel, snij een groot stuk af en neem het mee”, zei ze. “Het is een mooie dag. Ik ga vandaag in de tuin werken en zie jullie rond etenstijd.”

Daar moest ik altijd hard om lachen want we aten alleen als we trek hadden.

Tobias en ik liepen naar de open plek achter de tipi, een grote grasweide met varens en rotspartijen. Bij de grootste rots floot ik hard op mijn vingers. We hoorden in de verte een vrolijk gehinnik. Daar kwam ze aan draven, haar oren naar voren gespitst. Feders, een gitzwarte merrie van vier jaar oud. Ze briede toen ze ons zag, ik gooide een touw om haar nek en leidde haar naar een omgevallen boom waar ik op klom om op haar rug te klimmen.

DE GROTE EIK EN DE TROLLEN

Kleine Wolf woont ongeveer een uur met haar clanfamilie van ons vandaan. Ze is net zo oud als ik en ze heeft een stralend humeur, gitzwart haar, een okerbruine huid, twee vlechtjes en een bandje om haar hoofd met een klein veertje. Haar kleding is gemaakt van hertenleer, ze heeft meestal een klein rokje aan met een bijpassend hesje. Zij is mijn beste en enige vriendin, ik ben gek op haar. Mijn moeder zegt dat zij mijn soulmate is, dat voelt hetzelfde als familie, alsof je elkaar al je hele leven kent.

Ik keek naar het licht van de zon, het was denk ik een uur of tien. Over ongeveer een uur had ik met Kleine Wolf afgesproken bij de tweesprong bij de smalle rivier. Tobias, Feders en ik liepen stapvoets in noordelijke richting. Onderweg stopten we altijd even bij de grote beuk. Daar woonde de oude lijzige uil, ze zat op een tak uit te rusten van haar nachtelijke jacht. Onder de beuk lagen haar uilenballen die we open pluisden om te bekijken wat ze die nacht allemaal had opgepeuzeld. Vaak maakte ik van de kleine botjes verschillende kunstwerkjes. Deze keer had de uil een mol en een spitsmuisje verslonden. Toen we weer verder op pad gingen, tilde de uil moeizaam haar linker ooglid omhoog om te bevestigen dat ze wist dat we er waren.

Het landschap waar we doorheen liepen had één pad, dat jaren geleden was gebruikt door de indianen die in deze streek leefden. Nu werd dit pad door het woud door ons en de wilde dieren gebruikt. Onderweg kwam je gigantische zwerfstenen tegen van wel tien meter hoog, alles was bedekt met zacht mos en varens, een oase van groen met af en toe een slingerend beekje en hoge bomen met lianen. In de verte

hoorde ik gehuil, het was Kleine Wolf. Ze was een ster in het nadoen van een wolf. Ze stond op een rotsblok op ons te wachten. Toen we naderbij kwamen sprong ze van het rotsblok zonder moeite achter op de merrie Feders. Het paard hinnikte en sjokte rustig verder, dit was ze wel gewend. We wisten dat we vandaag naar de geheime plek zouden gaan, een plek waar de allerhoogste eik stond. De hoge eik was geheim, niemand kon hem ooit vinden behalve als hij jou had gevonden. De eik stond in een dimensie waar alles zich kon manifesteren. In die dimensie woonden trollen en nog veel meer magische wezens.

De hoge eik had geheime ingangen: bij de wortels van de boom begon een tunnel die dwars door de aarde liep. De gangen onder de eik werden 's avonds verlicht door vuurvliegjes. Overdag was er licht door de weerkaatsing van de zon op verschillende kristallen die het licht lieten schijnen in de tunnels van de eik. Als je de tunnel volgde kwam je bij een driesprong, drie gangen. De eerste gang liep naar het noorden, de tweede naar het zuiden. Verder was er een gang die naar beneden dwars door de aarde liep. Deze gang liep trapsgewijs naar de kern van moeder aarde waar twee deuren waren. Eén deur leidde naar een warmtebron, de lava. De andere deur leidde naar een koelruimte. Daar was de geboortekamer van de kristallen, een grote kraamafdeling waar de bergkristallen groeiden. Het was de taak van de trollen om kristallen te oogsten en deze te begraven in de aarde op plekken over de hele wereld. Het was hun opdracht om krachtplekken te maken waar dat nodig was. Op deze manier konden ze de aarde helen waar tekorten waren. Ze reisden over de hele wereld met een wandelstok en een rugzak vol kristallen.

Dan was er nog een laatste gang die recht naar boven ging - de oude eik was hol - en met een smal trapje kon je helemaal naar boven klimmen. Boven in de top was een uitkijktoren,

het uitzicht was adembenemend. Je keek over alles heen naar het oneindige.

Vijf minuten van de oude eik vandaan was er een sprookjesachtige waterval met een altijd schijnende regenboog. Op de rotsen groeiden allerlei verschillende soorten mossen, de één nog zachter dan de andere. Hier leefden de elfjes en de eenhoorn in harmonie. Midden op de dag als het op het warmst was, zochten we verkoeling bij de waterval en lagen uren in de zon op een rotsblok op te drogen. Tijd bestond niet, een dag duurde zo lang als het duurde. Als de zon verdween achter de bomen wisten we dat we naar huis moesten. De liefdevolle harmonie van deze plek was met niets te vergelijken. God wat hield ik van deze plek. Zoals gewoonlijk vloog de tijd voorbij. Terug bij de tweesprong aangekomen, sprong Kleine Wolf van Feders en rende de bossen in terug naar haar familie. Ik schreeuwde naar haar: “Je bent mijn beste vriend.” Ze keek om en lachte verlegen: “Ik zie je snel.”

Toen Tobias, Feders en ik weer thuis kwamen, liet Tobias zich vallen voor de voeten van mijn moeder, hij was kapot. “Ha, daar ben je al”, zei mij moeder, “heb je een leuke dag gehad?”

Ze gaf Tobias een aai over zijn kop. Mijn moeder had een kip geslacht, dat zag je meteen. Ze vond het vreselijk zielig, dus werd het een gevecht om de kip te slachten. Overal op de grond lagen veertjes en bloed. Ik keek naar haar, haar handen zaten onder het bloed, in haar gezicht zat een veeg bloed en in haar haren veertjes.

“We eten vanavond kip”, zei ze trots.

Lekker, daar had ik net trek in.

“Lieverd, wil jij even vuur maken?”

Vuur maken..... dat was sinds gisteren mijn taak. Ik rende naar de tipi om mijn vuurstenen te pakken.

Het was een bewolkte avond, een avond dat je dicht bij het vuur wilde gaan zitten. Het was niet echt koud maar een beetje kil. Tijdens dit soort avonden pakte mijn moeder haar gitaar, begon te tokkelen en zachtjes te zingen. Haar haar hing wild voor haar gebruinde gezicht, ze leek op een nimf, haar stem klonk zacht en helder. Haar liedje klonk als een indianenliedje, met teksten die ik niet begreep.

Ze zei: "Ik zing wat ik voel, wat je voelt kun je niet altijd onder woorden brengen. Soms gaat het gewoon vanzelf alsof het zo hoort."

Ze gaf me een knipoog en tokkelde weer verder op haar gitaar.

Bij de struiken hadden we bezoek gekregen. Een das met haar vijf jongen kwam op de geur van de kip af. We bewaarden de delen van de kip die we zelf niet aten en gaven die aan de das met haar jongen. Tobias die altijd geïnteresseerd was in jonge dieren, verplaatste zich dichter en dichter naar de das en haar jongen. Ze ging braaf op een afstand met een scheef kopje gebiologeerd kijken naar de jonge beestjes die speels over elkaar heen rolden. Onder haar kin hing een sliert speeksel tot aan de grond. Ik denk dat ze de kip óók heel lekker vond ruiken.

VERZAMELEN

Het gebied waar we leven is leeg van mensen, we worden nooit gestoord of verveeld met andermans verhalen. We kunnen hier leven in onze eigen liefdevolle energie. Natuurlijk hebben we soms bezoek van vrienden en familie. Sowieso komt oom Daan één keer in het half jaar om onze tekorten aan te vullen zoals meel, rijst, zout, en mijn nieuwste lesboeken. Mijn moeder vindt het belangrijk dat ik goed kan lezen en schrijven.

Ik werd de volgende ochtend wakker gemaakt door mijn moeder met een kopje verse kruidenthee en een stuk zelf gebakken brood. Vannacht had ik lekker bij mijn moeder geslapen, ik was gisteravond in slaap gevallen bij het vuur en daarna nam ze me mee bij haar in bed. Het was heerlijk om samen met haar wakker te worden. Vandaag gingen we de bossen in om voedsel te verzamelen. Ik kleedde me om en pakte mijn zelfgemaakt mandje van pitriet. Als we gingen verzamelen zochten we naar kruiden, bessen, fruit, paddenstoelen, aardwortel en wild vlees; iedereen had zijn eigen taak. Ik was een expert in het zetten van vallen, ik ving meestal een haas of konijn. Mijn moeder was gespecialiseerd in het vinden van kruiden, bessen en paddenstoelen. En Tobias had een neus voor de aardwortels die erg belangrijk waren in ons eetpatroon want daar zitten veel voedingsstoffen en vitamines in.

Het was altijd een feest als oom Daan bleef eten en slapen. We hoorden dan het nieuwste nieuws en roddels en hij nam snoep en chocolade voor ons mee. Dat was een genot vooral als je al heel lang geen suiker had gegeten. Oom Daan was een gespierde man met een baard en heldere lichtblauwe ogen

waar je in kon verdrinken. Hij kwam met drie paarden. Een bereed hij zelf en de twee paarden die er achter liepen waren bepakt en bezakt met verschillende spullen die hij onderweg verkocht. Hij vertelde me de nieuwste moppen die ik dan weer aan Kleine Wolf doorvertelde. Dan plaste ze bijna in haar broek van het lachen.

“Wie verzint dit?” vroeg ze dan.

Als er vrienden en familie bij ons langs kwamen, zorgde mijn moeder er voor dat er een speciaal ritueel werd gedaan met de gasten. Ze vond het belangrijk dat de gasten meteen in onze dimensie terecht kwamen. Dat had te maken met het loslaten van waar je vandaan kwam, bijvoorbeeld de stad, je baan, een ouder zijn.... Het was de bedoeling om jezelf in de omgeving te plaatsen, hier en nu, in plaats dat je alleen de omgeving om je heen zag. Je werd dan deel van de omgeving die je kon voelen door middel van ademhalingstechnieken. Ik begreep dat nooit zo goed maar het werkte wel. De volgende dag was iedereen zorgeloos en voelde zich vrij, de rimpels in het voorhoofd verdwenen meestal op de tweede dag.

FEDERS

Kleine Wolf leeft met haar familieclan op de prairie - een grote uitgestrekte vlakte - samen met haar vader, moeder, oma en haar twee broers. Ze hebben een prachtige kudde paarden van dertig stuks. Feders komt uit die kudde, ik mag haar hebben omdat ze helemaal zwart is, de rest van de kudde is namelijk bont gevlekt. Ik heb Feders geboren zien worden als zesjarig jongetje. Na de bevalling liep ik naar het veulen om haar te helpen opstaan. De vader van Kleine Wolf vond dat leuk en moest er ontzettend om lachen.

Hij zei: "Kom over zeven maanden terug. Als het veulen je herkent mag je haar hebben."

En dat gebeurde. Die dag liep ik met trillende knieën van de spanning naar het gitzwarte veulen. Ik bleef voor haar staan, boog mijn hoofd en bleef haar aankijken. Het veulen knikte, kwam langzaam naar mij toelopen en duwde haar neus tegen me aan. Dat was de mooiste dag uit mijn zesjarige leven, in haar manen stak een zwarte veer, haar naam spreekt voor zich. Ze heeft mijn leven vanaf die dag voorgoed veranderd.

Als er gasten waren bleef Kleine Wolf meestal logeren, ze vond de verhalen uit de buitenwereld zeer interessant. We slipeen dan samen in één bed in de boomhut. We vertelden elkaar als we in bed lagen zelfverzonnen verhalen en avonturen. We hadden het zo gezellig samen.

Met onze mandjes helemaal volgeladen met verse kruiden, bessen, fruit en een haas liepen we terug naar huis, dankbaar en voldaan. Thuis werden we verrast door een roedel herten. Ze waren aan het grazen op de open plek naast onze yurt. Feders stond er midden in. Toen ze ons aan zag komen lopen, stak ze haar hoofd op om ons te verwelkomen. Het was een

prachtig gezicht: de mannetjes herten met hun imposante gewei en de sierlijke dames met hun jongen, negen stuks dit jaar. Het was betoverend.

We legden alles wat we hadden verzameld op de grote houten tafel voor onze blokhut en bekeken alles nogmaals goed. Ik moest van mijn moeder alles benoemen en vertellen of we het zouden eten of dat er tincturen van gemaakt konden worden. Ik moest de kruiden verdelen in gedroogd en vers, op deze manier leerde ik wat ik moest weten. Ik hing de haas die we gevangen hadden in de boom, zodat ik deze kon strippen. Ik gaf Tobias de restjes van de haas, hij nam die mee naar een struik en ging lekker in de schaduw liggen eten, met één oog gericht op de dartelende kleine herten. Moeder sneed de kruiden, we gingen die avond soep en konijn aan het spit eten.

Dank u voor deze maaltijd, voor licht en leven en overvloed in vrijheid zonder einde, bless.